

Communalbestyrelse skal indsendes Erklæring over en af de Sager, der ligge under dens Nesfort, saa kan Borgermesteren skriftlig meddele sig Borgerrepræsentationens Erklæring meddeelt, og naar han faaer den, kan han indsende den med sin egen Erklæring, uden at denne bliver Borgerrepræsentationen bekendt, uden at den, naar han vil holde den skjult, har mindste Anelse om, hvad han har erklæret; han er ikke pligtig at meddele Noget som helst derom. Efter det foreliggende Forslag skal derimod en Erklæring af denne Slags blive til i et sættes Møde, hvor der stemmes ligesom over Forslag her, og hvor Fleertallets Mening er den afgjørende med Hensyn til det, som Erklæringen skal gaae ud paa, uden Hensyn til, om Magistraten er i dette Fleertal eller ikke. Spørgsmaalet er nu, om det skulde være formeent, ved Siden deraf at indsende en Minoritetsbetænkning, men dersom dette ikke tillades her i Loven, saa er jeg overbevist om, at Regjeringen og vedkommende Borgmester vilde være enige om, at denne ligesuldt havde Ret dertil, thi som Statens Tilsynsmand vilde han kunne afgive en separat Erklæring, og aabne man ham ikke her Udvei til at gjøre det, vilde Følgen blive, at den blev hemmelig, medens Borgermesteren, naar det her er bestemt, at han kan ledsage Erklæringen med sin afvigende Mening, efter min Forklaring af dette Sted er nødt til at lade det blive vitteligt i Mødet, at han vil afgive en saadan Erklæring, og at lade den, som en tilhørende Deel af det Hele, blive den hele Forsamling bekendt. Indsættes der ikke en saadan Bestemmelse, kan han, naar han bliver overstemt, afgive et Minoritetsvotum, uden at Borgerrepræsentationen bliver bekendt dermed. Denne Bestemmelse skulde dernæst være en Indskrænkning af den Ret, de enkelte Borgerrepræsentanter havde, men ogsaa her vil jeg sige, at det efter Fleertallets Mening er en rigtig og velbegrundet Indskrænkning. At en enkelt Borgerrepræsentant, der staaer med en særlig Mening overfor de andre, skulde kunne indsende denne afvigende Mening, have vi ikke fundet rigtigt, thi naar han staaer saa ene med sin Mening, troer jeg ikke, det er værd at besvære det Hele dermed. Den ærede Rigsdagsmand

har jo indbrømt, at $\frac{1}{3}$ af Borgerrepræsentationen kun er saa Medlemmer, og naar saa saa ikke ere enige om en afvigende Mening, naar Mindretallet ikke er saa stort, at det udgjør $\frac{1}{3}$, saa mene vi, at dette Mindretal har en saa ringe Betydning, at det ikke er værd at indsende dets Erklæring med det Øvrige, medens vi derimod mene, at $\frac{1}{3}$ passende kan have samme Ret som Magistraten til at indsende en Minoritetserklæring. Jeg troer derfor, at Bestemmelsen, hvorledes man end vil tage den, er fuldt begrundet i Forholdene, og jeg er saameget mere overbevist om, at dette vil holde stil, som vi have haft den Forsøelse i Udvalget at have to Medlemmer, der selv ere Magistratspersoner og altsaa vide, tilfulde at overse og bedømme det hele Forhold, og da de med Hensyn til alt det, hvorimod den ærede Rigsdagsmand havde Noget at indvende, have været aldeles enige og have fundet, at det var stillet hensigtsmæssigt og rigtigt, troer jeg, det er en Autoritet, der, forsaavidt man forøvrigt, hvad jeg ved denne Leilighed mener man kan gjøre, skal og kan henholde sig til en Autoritet, yderligere vil bestyrke den Mening, jeg her har forsvaret, at de Indvendinger, den ærede Rigsdagsmand har gjort mod Fleertallets Forslag, ikke ere af nogen Betydning.

Jessen: Jeg kan ikke nægte mig den Glæde at hørde den Erkjendelse, at den væsentligste Modstand, der er fremkommen mod det Fremskridt, som jeg troer i communal Henseende vil stee ved dette Lovforslag, ikke er kommen fra nogen Magistratsperson, men fra en Borgerrepræsentant. Det bestyrker mig i den Overbeviisning, at Magistratspersoner, der virkelig interessere sig for de Communer, de have den Ære at staae i Spidsen for, kunne have et fuldkomment saa godt communal Die, en fuldkommen saa reen og ublandt communal Interesse, som nogen af Borgerne i Byen, og jeg finder Anledning til at udtale dette ligeoverfor den efter min Mening aldeles uberegtigede Afskillelse, som den ærede Rigsdagsmand gjorde mellem den Behandling, der med Hensyn til en communal Sag foregik af Borgermesteren, og den, der foregik af Borgerre-